

Még egy más körülmény is van, mely nézetem szerint szintén nem az olvasóközönség közömbösségében gyökerezik, hanem inkább ennek okozója és fejlesztője. Értem a hazai vadászat körébe vágó, nagyobbszabású és fontosabb mozgalmaknak és hazai vadászati viszonyoknak figyelmen kívül való hagyását, vagy nem kellő méltatását.

Midőn 1892-ben, itt Sopronban, egy kis társaság, nem kimélve pénzt és fáradságot, olyan nemzetközi vizslaversenyt rendezett, milyen azóta az országban sem az anyag milyensége, sem mennyisége tekintetében nem volt, a versenyen két németországi szaklapnak volt jelen a tudósítója s többek között a «Deutsche Jäger-Zeitung» terjedelmes cikkben méltatta a verseny egész lefolyását. A millenniumi kiállítás vadászati csoportjáról a «Wild und Hund» berlini lap, a jeles vadászati író, *Dombrowski*, tollából két hosszú, igen szép illusztrációkkal díszített közleményt hozott; a múlt évi nemzetközi ebkiállításról szintén a «Wild und Hund» s más tekintélyes német szaklapok hoztak illusztrációkat s ismertetéseket, sokkal terjedelmesebben, mint hazai folyóirataink; vagy jelent-e meg magyarul a múlt év őszén tartott nemzetközi vizslaversenyről valami behatóbb ismertetés? Eszembe jut önkénytelenül *Brandt Károly* hírneves német kynologus, ki a tavalyi ebkiállításon, midőn a hazai vadászati viszonyainkról beszélgettünk, azt mondotta: az urak nagyon rosszul veszik, hogy zsákban tartják, a mivel rendelkeznek; vagy talán az a céljuk, hogy a világ valahogy meg ne tudja?...

Olvastunk itt is, ott is annak idején egy-egy rövid hírt a híres belyei fejedelmi vadászatokról; de hogy milyenek annak a páratlan szarvasvadászterületnek természeti és vadászati viszonyai, arról nagyon kevés embernek van tiszta fogalma, kik a «Wild und Hund»-ban nem olvasták *Valentinitsch* grácsi tanárnak, a császármadár zseniális monografistájának, vonzó leírását ennek a területnek vadászati viszonyairól. Vagy mit szóljak az oly korán elhunyt régi iskolatársam s barátom, *Czynk Ede*, továbbá *Spiess* százados és mások valóban költői és rendkívül tanulságos leírásairól, melyekben az erdélyi vadászati viszonyokat oly érdekesen ismertetik — a német szaklapokban?

Ezeket még fordításban sem ismerjük, pedig azt hiszem, hogy ezek első sorban érdekelnek.

De nem folytatom. Az «Adsza-nesze» elvéből kell kiindulni; ez a nagy közönség nézete, még az irodalom pártolásában is; az üzleti szempontokat nem szabad figyelmen kívül hagyni. Ha az áru jó, tetszetős, a vevők nem maradnak el; megszűnik a közöny s a vállalatnak viszont módjában van, rak-tárát folyton új, jobb és tetszetősebb áruval el-látni.

Dr. Mika Károly.

TUDÓSÍTÁSOK.

T. Szerkesztőség! Olvasva „A Természet” szerkesztőségéhez intézett tudósításokat az erdei szalonka fészkelési viszonyairól, elhatároztam, hogy én is hozzájárulok egy esetnek leírásával, a melyet négy évig elmulasztottam nyilvánosságra hozni, annyival inkább, mert ilyen eset, úgy hiszem, egyedüli. Nem egyszer voltam kitéve vadásztársaim gúnykaczájának, továbbá mások részéről is, a kiknek e különös eseményt elmondottam, — sokan rázták fejüket, pedig az igaz valóságot mordítottam s elmon-

dom most is. Négy éve lesz most május havában, hogy G. V. barátom, jelenleg újaradi orvos, a ki akkor katonai kötelezettségének második félét szolgálta, a kolozsvári fellegrvár mögött sétált s egy buzával bevetett táblában egy fiatal szalonkát fogott kevés hajsza után. — Találkozásunk alkalmával barátom elbeszélte aznap történetét, hogy mit fogott s hol; leírása a szalonkát illetőleg olyan volt, hogy azt hittem, kétségkívül haris lehet, mely föltevésében támogatott még az a különös esemény, hogy buzaföldről fogta s hogy közvetlen közelben erdő sincs. Kérésre, hogy mutaná meg, eleget tett s csakugyan meggyőződtem, hogy szalonka, még pedig idej fiók, a melynek fején még láthatók voltak a pihe-tollak maradványai; feltűnt azonban a madár túlságos soványsága, gyengesége, a mellcsont tarajának élesen kiemelkedő léce, a tollak kuszáltsága s könnyen hullása. Felbontva a szalonkát, a bélben nagy meglepetésemre 8 vagy 10 darab fekete borsószemet találtam, mást semmit. — E rendkívüli körülményt (mert nem olvastam, nem hallottam, hogy ilyesmivel is táplálkoznék) megmagyarázza némileg ama körülmény, hogy a szalonka a buzavetésben találtatott, tehát volt alkalm, hogy e mindenesetre furcsa táplálékhoz hozzájusson. Vagy talán az emésztés elősegítésére vette fel a borsó-szemeket? Hiszen ha erre szüksége volt, mint sok madárnál a kavics-szemekre, megkapta volna azt azon a talajon, a melyen találtatott!

Kolozsvár, 1901. április 19.

Bod Péter.

T. Szerkesztőség! A közelmúlt napokban koltói gróf Teleki László birtokába jutott egy erdei szalonkának, a melyen a színanyag-pangás jelei láthatók. A középnagyágú szalonkának egész színezete szürkedrapp benyomást kelt. A szem rendes, a homlokon, fejtetőn keresztül vonuló sáv halványzsinű. Tarkó, nyakoldala, háta kevés rozsdaszínű folttal, a mely áttetszően elmosódott; farktő, kormánytollak ugyanolyanok. Az első rendű evezőkön a toll mindkét oldali zászlóján gyenge rozsdás foltok, némely evező külső, vagy belső zászlója fehér. Az alsó fark fedői még leginkább hasonlítanak a rendeshez, bár ezek is elmosódottak a rajzot illetőleg. A hason a rajzok alig kivehetőek, úgyszintén a még nem említett részeken. A félablino szalonka meglövetési helye ismeretlen.

Kolozsvár, 1901. április 12.

Bod Péter.

A róka-kérdéshez.

T. Szerkesztőség! Hónapok óta figyelemmel kísérem a tollharczot, mely a róka családi élete körül foly a magyar szaklapok hasábjain s hogy eddig nem szólaltam meg, annak egyszerű oka az, hogy ez a kérdés már

